

R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
S O D I Š Č E

CELJE

VSC Sodba I Cpg 140/2021

Sodišče: Višje sodišče v Celju

Oddelek: Gospodarski oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSCE:2021:I.CPG.140.2021

Evidenčna številka: VSC00051927

Datum odločbe: 08.12.2021

Senat, sodnik posameznik: Irena Leskovšek Jurjec (preds.), Zdenka Pešec (poroč.), mag. Aleksander Urankar

Področje: OBLIGACIJSKO PRAVO

Institut: osebni stečaj - najemnina - popolnost in sklepčnost tožbe - stroški uporabe najetih prostorov

Zveza: ZFPPIPP-UPB17 člen 355, 355/2, 355/2-9, 383, 395, 395/2. SZ-1 člen 24, 24/4, 25, 25/3. OZ člen 197, 355, 355/1, 355/1-6, 355/2

Jedro

Pritožba zgolj meni, da so tožbene navedbe nejasne in da bi morale takšne nejasnosti sodišče prve stopnje sankcionirati z zavrženjem tožbe, vendar pa tudi v tem delu pritožba nima prav, saj do zavrženja tožbe pride tedaj, če tožba ne vsebuje vsega, kar mora po 180. členu ZPP. Sedaj pritožnik pa v postopku pred sodiščem prve stopnje ni podal takšnega očitka, temveč je menil v odgovoru na dopolnjeno tožbo le, da ni jasno ali v tej tožbi popravlja tožbeni zahtevek ali vtožuje nov tožbeni zahtevek. Že te navedbe pa povedo, da je tožba vsebovala tožbeni zahtevek, očitka, da pa ne bi vsebovala dejstev, na katera tožnik opira zahtevek in dokazov, s katerimi se ta dejstva ugotavljajo in drugih potrebnih sestavin skladno s 180.členom ZPP pa tožena stranka ni podala. Morebitna nejasnost tožbenih navedb pa ima lahko za posledico zavrnitev tožbenega zahtevka, ne pa zavrženje tožbe.

Izrek

I. Pritožba tožene stranke glede izpodbijanih I., III. in IV. točke izreka sodbe se zavrne in se v tem delu potrdi izpodbijana sodba.

II. Tožena stranka sama krije svoje pritožbene stroške.

III. Tožena stranka mora tožeči stranki povrniti stroške odgovora na pritožbo v znesku 186,66 EUR v roku 15 dni od vročitve te odločbe, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi za ves čas zamude.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo II Pg 312/2018 z dne 26. 5. 2021 izreklo: "I. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki v roku 15 dni od vročitve te sodbe plačati 1.229,32 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zneska: - 75,75 EUR od 1. 2. 2017 dalje do plačila, - 90,34 EUR od 1. 3. 2017 dalje do plačila, - 69,56 EUR od 1. 4. 2017 dalje do plačila, - 79,08 EUR od 4. 5. 2017 dalje do plačila, - 54,66 EUR od 1. 6. 2017 dalje do plačila, - 47,37 EUR od 1. 7. 2017 dalje do plačila, - 46,71 EUR od 1. 8. 2017 dalje do plačila, - 45,15 EUR od 1. 9. 2017 dalje do plačila, - 45,77 EUR od 1. 10. 2017 dalje do plačila, - 45,91 EUR od 1. 11. 2017 dalje do plačila, - 105,99 EUR od 1. 12. 2017 dalje do plačila, - 74,54 EUR od 1. 1. 2018 dalje do plačila, - 84,05 EUR od 1. 2. 2018 dalje do plačila, - 78,32 EUR od 1. 3. 2018 dalje do plačila, - 95,42 EUR od 1. 4. 2018 dalje do plačila, - 85,63 EUR od 1. 5. 2018 dalje do plačila, - 54,55 EUR od 1. 6. 2018 dalje do plačila - 50,52 EUR od 1. 7. 2018 dalje do plačila. II. Tožbeni zahtevek za plačilo zneska 1.103,03 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zneska: - 54,04 EUR od 1. 2. 2017 dalje do plačila, - 52,02 EUR od 1. 3. 2017 dalje do plačila, - 52,80 EUR od 1. 4. 2017 dalje do plačila, - 53,85 EUR od 4. 5. 2017 dalje do plačila, - 54,59 EUR od 1. 6. 2017 dalje do plačila, - 55,51 EUR od 1. 7. 2017 dalje do plačila, - 56,15 EUR od 1. 8. 2017 dalje do plačila, - 56,95 EUR od 1. 9. 2017 dalje do plačila, - 57,62 EUR od 1. 10. 2017 dalje do plačila, - 58,08 EUR od 1. 11. 2017 dalje do plačila, - 70,54 EUR od 1. 12. 2017 dalje do plačila, - 63,92 EUR od 1. 1. 2018 dalje do plačila, - 60,75 EUR od 1. 2. 2018 dalje do plačila, - 61,64 EUR od 1. 3. 2018 dalje do plačila, - 61,49 EUR od 1. 4. 2018 dalje do plačila, - 76,82 EUR od 1. 5. 2018 dalje do plačila, - 77,42 EUR od 1. 6. 2018 dalje do plačila, - 78,84 EUR od 1. 7. 2018 dalje do plačila se zavrne. III. Tožeča stranka je dolžna toženi stranki povrniti 242,73 EUR pravnih stroškov, na račun Okrožnega sodišča v Celju, Organa za brezplačno pravno pomoč, št. 01100-6370421586, sklic 0036-468-2020, v roku 15 dni, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki začnejo teči prvi dan po poteku tega roka dalje do plačila. IV. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti 755,76 EUR pravnih stroškov v roku 15 dni od prejema te sodne odločbe, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki začno teči prvi dan po poteku tega roka."

2. Zoper to sodbo glede I. III. in IV. točke izreka sodbe je po pooblaščenju pravočasno pritožbo vložila tožena stranka iz pritožbenih razlogov zmotne uporabe materialnega prava ter zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in bistvenih kršitev določb pravnega postopka po 338.členu Zakona o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP) in pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in v izpodbijanem delu sodbo razveljavi ter zadevo vrne sodišču prve stopnje v nov postopek.

3. Tožena stranka je priglasila stroške pritožbe.

4. Tožeča stranka je na pritožbo odgovorila in menila, da je odločitev sodišča prve stopnje pravilna in zakonita, zato je predlagala zavrnitev pritožbe.

5. Tožeča stranka je priglasila stroške odgovora na pritožbo.

6. Pritožba tožene stranke ni utemeljena,

Trditve pravnih strank

7. Iz obrazložitve izpodbijane sodbe izhajajo naslednje trditve pravnih strank : (-) tožeča stranka je 30. 7. 2018 vložila tožbo zoper toženo stranko kot stečajno dolžnico (v osebnem stečaju) in navedla, da sta pravdni

stranki 3. 9. 2002 sklenili Pogodbo št. ... o opravljanju storitev upravljanja stanovanja in sicer tožena stranka kot lastnik 623/1250 celote posameznega dela z identifikacijsko oznako št. ... in tožeča stranka kot izvajalec storitev upravljanja stavbe na naslovu C. ...; (-) da je nad toženo stranko s sklepom Okrožnega sodišča v Celju St 5468/2016 z dne 3. 1. 2017 začel postopek osebne stečaja in po začetem postopku osebne stečaja je tožeča stranka toženi stranki v obdobju od 18. 1. 2017 do 15. 6. 2018 izstavila račune v vtoževani vrednosti 2.332,35 EUR in menila, da gre za stroške stečajnega postopka po 9. točki drugega odstavka 355. člena Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (v nadaljevanju ZFPPIPP); (-) da je tožena stranka po stečajnem upravitelju 15. 10. 2018 odgovorila na tožbo, da ni zmožna plačevati stroškov zaradi brezposelnosti, stečajna masa, iz katere bi se lahko pokrivali tekoči stroški pa zaenkrat ni oblikovana; (-) da je tožeča stranka v vlogi z dne 18. 11. 2019 odgovorila na poziv sodišča, s katerim jo je skladno s 180. členom ZPP pozvalo, da v tožbenem zahtevku natančno opredeli, iz katerega premoženja se naj terjatev poplača (ali iz stečajne mase, torej premoženja tožene stranke kot stečajne dolžnice ali iz premoženja tožene stranke, ki je izvzeto iz stečajne mase) in navedla, da vtoževani stroški ne predstavljajo stroška stečajnega postopka, ampak gre za stroške, ki jih je dolžna tožena stranka plačati iz svojega osebne premoženja in ne iz stečajne mase, natančneje je specificirala tudi vtoževane račune in pojasnila, da vsi računi predstavljajo strošek elektrike, ogrevanja, čiščenja, vodarine, odvoza smeti, rezervnega sklada in strošek upravljanja, nekateri računi pa tudi strošek montaže in zamenjave ključavnic, strošek zavarovanja odgovornosti, pregleda gasilnih aparatov in deratizacije ter da je bilo pogodbeno dogovorjeno, da bo tožeča stranka vse račune dobaviteljev poravnala sama, nato pa bo znesek porazdelila med etažne lastnike skladno s podzakonskimi predpisi, ki določajo ključ delitve in da je tožeča stranka poravnala vse obveznosti do dobaviteljev ter jih v sorazmernem deležu toženi stranki zaračunala z vtoževanimi računi; (-) da je tožeča stranka ustrezno postavila tožbeni zahtevek, s katerim je terjala poplačilo od tožene stranke neposredno in ne od nje kot stečajnega dolžnika; (-) da je tožena stranka po svojem pooblaščenca v vlogi z dne 3. 4. 2020 ugovarjala zastaranje, ker za terjatve upravnikov velja enoletni zastaralni rok, trdila, da bi tožeča stranka morala višino terjatve specificirati že v tožbi in ne šele v vlogi z dne 18. 11. 2019 in menila, da je tožba nepopolna in da jo je treba zavreči, ker ni jasno ali se terjatve vtožuje iz stečajne mase ali od tožne stranke neposredno, poleg tega pa je trdila, da tožena stranka kot dolžnik nosi samo tiste stroške, ki so tipični za najemno razmerje in jih sme upravnik zaračunati z najemno pogodbo, stroškov, ki so vezani na lastnika pa ne nosi in navedla, kateri so takšni stroški, ni pa jih specificirala po višini ter izpostavila, da je lastnica stanovanja samo do polovice; (-) da je tožeča stranka pojasnila, da vtožuje obratovalne stroške in stroške upravljanja v zvezi z lastništvom stanovanja fizične osebe, ki kljub začetem postopku osebne stečaja ohranja poslovno in pravnomočno sposobnost za stroške, ki jih je dolžna plačevati iz premoženja, ki je izvzeto iz stečajne mase, ker tožena stranka še vedno uporablja stanovanje, da ugovor zastaranja ni utemeljen, ker tožena stranka spregleda, da zastaralni rok iz drugega odstavka 355. člena Obligacijskega zakonika prične teči po poteku leta, v katerem je terjatev dospela v plačilo in specificacija stroškov v drugi pripravljalni vlogi ni prepozna, ker gre v obravnavani zadevi za redni postopek, v katerem ni prekluzije navedb (vse do prvega naroka); (-) da je tožeča stranka v nadaljevanju natančno specificirala vse postavke po vtoževanih računih za obdobje od januarja 2017 do junija 2018 in pojasnila ključ delitve stroškov;

Procesne okoliščine v zadevi

8. Sodišče prve stopnje je po pojasnilu tožeče stranke, da je tožena stranka vtoževano terjatev dolžna plačati iz svojega osebne premoženja in ne iz stečajne mase ter ustrezno postavila tožbeni zahtevek, obravnavani spor vodilo kot pravnomočno zadevo in ne pravilnih postopka v gospodarskih sporih, po katerih bi glede na višino denarne terjatve po tožbenem zahtevku šlo za spor majhne vrednosti.

Presoja sodišča prve stopnje

9. Sodišče prve stopnje je ugotovilo in presodilo: (-) da ni sporno, da je bila tožena stranka (so)lastnica stanovanja z ID znakom ... na naslovu C. ... (priloga A2) ter da je v tem stanovanju živel v obdobju, za katerega se vtožujejo stroški upravljanja stanovanj in da ni sporno, da sta sedaj pravdni stranki 3. 9. 2002 sklenili Pogodbo št. ... o opravljanju storitev upravljanja stanovanja ter da je nad toženo stranko s sklepom Okrožnega sodišča v Celju St 5468/2016 z dne 3. 1. 2017 začet postopek osebnega stečaja; (-) da tožeča stranka kot upravnik vtožuje od tožene stranke plačilo zneskov rezervnega sklada, obratovalnih in vzdrževalnih stroškov ter stroškov upravljanja, ki so nastali po začetku postopka osebnega stečaja v obdobju od januarja 2017 do junija 2018; (-) da je tožeča stranka najprej tožbeno zatrjevala, da vtoževani stroški predstavljajo strošek stečajnega postopka po 9. točki drugega odstavka 355. člena ZFPPIPP v zvezi s 383. členom ZFPPIPP, nato pa je po pozivu sodišča z dne 6. 11. 2019, da naj tožeča stranka v tožbenem zahtevku natančno opredeli, iz katerega premoženja se naj terjatev poplača (ali iz stečajne mase, torej premoženja tožene stranke kot stečajne dolžnice ali iz premoženja tožene stranke, ki je izvzeto iz stečajne mase) pojasnila, da je stroške tožena stranka dolžna plačati iz svojega osebnega premoženja in ne iz stečajne mase; (-) da je takšna procesna situacija posledica ureditve osebnega stečaja, v katerem je poslovna (in pravdna) sposobnost stečajnega dolžnika zgolj omejena in pri razpolaganju s premoženjem, ki spada v stečajno maso postane upravitelj zakoniti zastopnik stečajnega dolžnika (245. člen ZFPPIPP v zvezi s 383. členom ZFPPIPP), v vseh drugih primerih pa oseba v osebnem stečaju ohrani poslovno in pravdno sposobnost in zaradi tega je sodišče spisovno gradivo ponovno vročalo toženi stranki osebno (in ne po stečajnem upravitelju) ter ji na takšen način omogočilo izjasnitev o tožbenem zahtevku; (-) da se vtoževani stroški nanašajo na stanovanje, ki ga je imela tožena stranka v (so)lasti ob začetku postopka osebnega stečaja in skladno s posebno ureditvijo po drugem odstavku 395. člena ZFPPIPP sme dolžnik v stanovanju, ki je njegova last, ostati še tri mesece po prejemu sklepa o prodaji, kar pomeni, da ga sme dejansko uporabljati, ne sme pa z njim razpolagati, ker je v zvezi z njim izgubil poslovno sposobnost in tako stečajni dolžnik kot dejanski uporabnik ne nosi vseh stroškov, ki nastanejo v zvezi s takim stanovanjem, ampak samo tiste stroške, ki so tipični za najemno razmerje in jih sme upravnik najemniku zaračunavati skladno z najemno pogodbo, medtem ko stroški, ki so izrazito vezani na lastnika, predstavljajo stroške stečajnega postopka; (-) da Stanovanjski zakon (v nadaljevanju SZ-1) v četrtem odstavku 24. člena določa, da če najemna pogodba ne določa drugače, je dolžnik vseh terjatev iz naslova obratovanja večstanovanjske stavbe najemnik, dolžnik vseh ostalih terjatev pa etažni lastnik in da tretji odstavek 25. člena SZ-1 določa, da je obratovanje večstanovanjske stavbe sklepanje in izvrševanje poslov, ki so potrebni za zagotavljanje pogojev za bivanje in osnovni namen večstanovanjske stavbe kot celote ter za uporabo skupnih delov večstanovanjske stavbe in da se za posle obratovanja štejejo zlasti zagotavljanje dobav in storitev za skupne dele, zagotavljanje dobav in storitev za posamezne dele večstanovanjske stavbe, če naprave večstanovanjske stavbe ne omogočajo individualnega odjema in obračuna dobav in storitev za posamezne dele, varstvo pred požarom in zagotavljanje drugih ukrepov za zaščito in reševanje, čiščenje skupnih prostorov, hišniška opravila, deratizacija in podobno; (-) ker so obratovalni stroški nastali toženi stranki v zvezi z njenim bivanjem v stanovanju, ki je sicer del stečajne mase, njene navedbe, da je le solastnica spornega posameznega dela stavbe, za odločitev niso pravno pomembne, saj za presojo ne/utemeljenosti zahtevka za plačilo obratovalnih stroškov v obravnavanem primeru ni pomembno, kdo je lastnik, ampak kdo stanovanje uporablja, pri čemer je toženec sam na naroku povedal, da v stanovanju živi in tudi iz predloženih pregledov prijavljenega števila oseb je razvidno, da je bila v vtoževanem obdobju na posameznem delu, na katerega se nanaša vtoževana terjatev, prijavljena le ena oseba; (-) da je tožeča stranka neprerekano zatrjevala in listinsko izkazala, da je vtoževane stroške dobaviteljem plačala iz lastnih sredstev in je zato pravni temelj njenega tožbenega zahtevka 197. člen Obligacijskega zakonika (v nadaljevanju OZ), ki določa, da kdor za drugega kaj potroši ali stori zanj kaj drugega, kar bi bil ta po zakonu dolžan storiti, ima pravico zahtevati od njega povračilo; (-) da je

tožena stranka dolžna po vtoževanih računih plačati obratovalne in vzdrževalne stroške v višini 1.229,32 EUR in je v tem obsegu tožbenemu zahtevku ugodilo; (-) da ugovor zastaranja ni utemeljen, čeprav drži da na podlagi 6. točke prvega odstavka 355. člena OZ zastarajo terjatve upravnikov večstanovanjskih hiš za storitve upravljanja ter druge njihove terjatve, ki se plačujejo v trimesečnih ali krajših rokih, v enem letu, vendar pa začne zastaranje teči po poteku leta, v katerem je terjatev dospela v plačilo (drugi odstavek 355. člena OZ); (-) da so vtoževane terjatve v plačilo dospevale od 31. 1. 2017 do 30. 6. 2018, tožba pa je vložena 30. 7. 2018, zato zastaranje ni nastopilo; (-) da je neutemeljen tožbeni zahtevek v delu, kolikor tožeča stranka vtožuje plačilo stroškov rezervnega sklada (762,84 EUR), stroške upravljanja, kapitalizirane obresti, stroške zavarovanja odgovornosti ter stroške pregleda in servisa gasilnih aparatov, skupaj v višini 1.103,03 EUR, saj je navedene stroške dolžan plačevati lastnik stanovanja in ne najemnik (četrti odstavek 24. člena SZ-1);

Pritožbene navedbe

10. Pritožba trdi, da je sodišče prve stopnje zmotno in nepopolno ugotovilo dejansko stanje, na tako ugotovljeno dejansko stanje zmotno uporabilo materialno pravo, storilo pa je tudi bistvene kršitve določb pravnega postopka.

11. Pritožba poudarja, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do vseh trditev tožene stranke. Sedaj pritožnik je že v odgovoru na tožbo poudaril, da je tožeča stranka v tožbi najprej navajala, da naj bi stroški, katerih plačilo terja, predstavljali tekoče stroške stečajnega postopka in zahtevala njihovo plačilo iz stečajne mase, v vlogi z dne 12. 11. 2019 pa navajala, da naj ti stroški ne bi predstavljali stroška stečajnega postopka in zahtevala njihovo plačilo iz osebnega premoženja pritožnika. Pritožnik je navajal, da ni jasno, ali je tožeča stranka z vlogo z dne 12. 11. 2019 popravila tožbeni zahtevek ali je postavila nov tožbeni zahtevek. Sodišče prve stopnje je tožečo stranko sicer pozvalo k popravi oziroma dopolnitvi tožbe, vendar pa so vloge tožeče stranke kljub popravi še vedno nerazumljive, zato bi bilo potrebno tožbo zavreči. V skladu z načelom kontradiktornosti pravici stranke, da se v postopku izjavi, namreč ustreza obveznost sodišča, da vse navedbe in predloge stranke vzame na znanje, da pretehta njihovo relevantnost ter se do tistih, ki so za odločitev bistvenega pomena, v obrazložitvi sodbe tudi opredeli. Ker iz obrazložitve izpodbijane sodbe taka opredelitev ne izhaja, navedena pomanjkljivost izpodbijane prvostopne sodbe predstavlja kršitev načela kontradiktornosti.

12. Pritožba še poudarja, da je sodišče prve stopnje napačno štelo, katere stroške po vtoževanih računih je dolžan plačati pritožnik iz svojega osebnega premoženja. Pritožnik poudarja, da najemnika, za kar se šteje pritožnika, ki je v postopku osebnega stečaja, bremenijo zgolj nekateri stroški. Naslovno sodišče je napačno upoštevalo, da naj bi bil pritožnik dolžan poravnati tudi stroške deratizacije (po računu št. ...) v višini 1,35 EUR, stroške popravila hodniške razsvetljave (po računu št. ...) v višini 6,69 EUR, stroške polnitve sistema, zamenjave polnilne pipe (po računu št. ...) v višini 4,56EUR, stroške montaže, zamenjave notranjih ključavnic (po računu št. ...) v višini 35,25 EUR, stroške deratizacije (po računu št. ...) v višini 1,35 EUR, stroške ključev za skupno uporabo (po računu št. ...) v višini 2,25 EUR, stroške ključev (po računu št. ...) v višini 32,85 EUR, stroške popravila vrat smetarnika in zamenjave ključavnice (po računu št. ...) v višini 2,92 EUR, stroške deratizacije (po računu št. ...) v višini 1,35 EUR. Pritožnik je namreč z začetkom stečajnega postopka postal sui generis lastnik, ker s stanovanjem ne sme razpolagati in je v njem pogojno do prodaje. Stečajni dolžnik pa nosi samo tiste stroške, ki so tipični za najemno razmerje in jih sme upravnik zaračunavati z najemno pogodbo, stroške, ki so izrazito vezani na lastnika pa ne. Navedenih stroškov pa upravnik ne sme zaračunavati z najemno pogodbo, ampak jih je dolžan plačati lastnik stanovanja.

13. Pritožba navaja tudi, da je sodišče prve stopnje napačno odmerilo stroške pritožnika. Tožena stranka je

namreč pravilno in pravočasno priglasila tudi potne stroške pooblaščenca na relaciji S. - C. - S., 84 km, za dne 26.05.2021 v višini 31,08 EUR, sodišče prve stopnje pa jih ni priznalo oziroma o njih ni odločalo. Pritožnik poudarja, da je upravičen do povračila teh stroškov in bi jih sodišče moralo priznati ter naložiti toženi stranki v plačilo.

Odločitev pritožbenega sodišča

14. Pritožba neutemeljeno meni, da je sedaj pritožniku kršena pravica do izjave, ker se sodišče prve stopnje ni opredelilo glede očitka tožene stranke, da je tožba nejasna oziroma nepopolna in da ni jasno ali tožeča stranka vtožuje plačilo od sedaj tožene stranke ali od tožene stranke kot stečajnega dolžnika ter do trditve tožene stranke, da bi bilo potrebno tožbo zavreči.

15. Sodišče prve stopnje bi storilo očitano bistveno kršitev določb pravnega postopka po 8. točki drugega odstavka 339. člena ZPP, če toženi stranki ne bi omogočilo, da bi se izjasnila o vseh vlogah tožeče stranke, česar pa pritožba ne trdi.

16. Pritožba zgolj meni, da so tožbene navedbe nejasne in da bi morale takšne nejasnosti sodišče prve stopnje sankcionirati z zavrženjem tožbe, vendar pa tudi v tem delu pritožba nima prav, saj do zavrženja tožbe pride tedaj, če tožba ne vsebuje vsega, kar mora po 180. členu ZPP. Sedaj pritožnik pa v postopku pred sodiščem prve stopnje ni podal takšnega očitka, temveč je menil v odgovoru na dopolnjeno tožbo le, da ni jasno ali v tej tožbi popravlja tožbeni zahtevek ali vtožuje nov tožbeni zahtevek. Že te navedbe pa povedo, da je tožba vsebovala tožbeni zahtevek, očitka, da pa ne bi vsebovala dejstev, na katera tožnik opira zahtevek in dokazov, s katerimi se ta dejstva ugotavljajo in drugih potrebnih sestavin skladno s 180. členom ZPP pa tožena stranka ni podala. Morebitna nejasnost tožbenih navedb pa ima lahko za posledico zavrnitev tožbenega zahtevka, ne pa zavrženje tožbe.

17. Pritožbeni očitek o zmotni in nepopolni ugotovitvi dejanskega stanja zaradi zmotne uporabe materialnega prava, kolikor pritožba meni, da je bi morale sodišče prve stopnje kot neutemeljen zavrniti tožbeni zahtevek še glede vtoževanih stroškov: deratizacije, popravila hodniške razsvetljave, stroške polnitve sistema, zamenjave polnilne pipe, montaže in zamenjave notranjih ključavnic, ključev za skupno uporabo, popravila vrat smetarnika in zamenjave ključavnice, je neutemeljen, saj pritožbeno sodišče soglaša s presojo sodišča prve stopnje, da gre pri teh stroških za stroške obratovanja skladno s tretjim odstavkom 25. člena SZ-1 in te stroške nosi vsakokratni najemnik stanovanja.

18. Pritožbeno sodišče v okviru preizkusa izpodbijane sodbe po uradni dolžnosti skladno z drugim odstavkom 350. člena ZPP ugotavlja, da je sodišče prve stopnje za svojo pravilno presojo podalo jasne in pravilne razloge in ima tako izpodbijana sodba razloge o vseh odločilnih dejstvih (14. točka drugega odstavka 339. člena ZPP), preizkus po uradni dolžnosti (drugi odstavek 350. člena ZPP) pa ni pokazal drugih, po uradni dolžnosti upoštevni bistvenih kršitev določb pravnega postopka.

19. Sodišče prve stopnje je glede na ugotovljeno dejansko stanje tudi pravilno uporabilo materialno pravo, ko je tožbenemu zahtevku le delno ugodilo.

20. Pritožba očita, da sodišče prve stopnje ni v celoti odločilo glede priglašanih stroškov postopka, konkretno glede priglašanih potnih stroškov v znesku 31,08 EUR za narok 26. 5. 2021 in s tem smiselno predlaga dopolnitev sklepa o stroških postopka skladno s 325. členom ZPP v zvezi s 366. členom ZPP. Iz spisovnega gradiva izhaja, da je sodišče prve stopnje že izdalo dopolnilni sklep 30. 9. 2021 (listovna številka 106 spisa)

in zato pritožbeno sodišče v tem delu pritožbenih navedb ni obravnavalo kot pritožbo zoper sklep o stroških.

21. V preostalem pritožba ni izrecno izpodbijala izreka o stroških postopka, preizkus po uradni dolžnosti (350. člen ZPP v zvezi s 366. členom ZPP) pa ni pokazal kakšnih po uradni dolžnosti upoštevnih kršitev določb pravnega postopka niti zmotne uporabe materialnega prava.

22. Glede na navedeno je pritožbeno sodišče pritožbo tožene stranke glede izpodbijanih I., III. in IV. točke izreka sodbe zavrnilo in v tem obsegu potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (člen 353 ZPP).

23. Ker tožena stranka s pritožbo ni uspela, sama nosi svoje stroške pritožbe (prvi odstavek 165. člena ZPP).

24. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške odgovora na pritožbo v znesku 186,66 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi za ves čas zamude (prvi odstavek 154. člena ZPP in prvi odstavek 165. člena ZPP).

25. Pritožbeno sodišče je stroške odgovora na pritožbo odmerilo skladno z OT in ter priznalo po tarifni številki 21/1 stroške odgovora na pritožbo 250 točk (upoštevalo je, da je pritožbeno sporno le 1.229,32 EUR), po 11. členu OT 5 točk za materialne stroške, kar skupaj zanaša 255 točk, ob vrednosti točke 0,60 EUR je to 153,00 EUR, povečano za 22% DDV pa 186,66 EUR. Ostalih priglašeni stroškov ni priznalo kot potrebnih stroškov odgovora na pritožbo. Odločitev glede zamudnih obresti temelji na načelnem pravnem mnenju VS RS z dne 13. 12. 2006.

Datum zadnje spremembe: 14.03.2022